

Eadja tudtára az egész koalíciónak, hogyha mindezt nem teszi meg, akkor nemcsak elsöpri, hanem majdan még felelősségre is vonja. Vagyis akadályozza meg Janosom Kisem újabb paktumát. Mindez lehetséges.

Ezt két tény bizonyítja. Az első az Antall-temetés tömegtámogatása. Az a nagy keresztény nemzeti demonstráció, amely kiállás volt az egykori hitek, remények mellett, és amely megdöbbentette a kommunista—liberális nomenklaturát, de sajnos nem gondolkodtatta el az MDF-et, amely megpróbálta maga és az antall paktumpolitikai melletti kiállásként értelmezni mindezt.

Van tehát egy szinte föld alatti erő a magyar társadalomban, amely kivételes alkalmakkor előmerészkedik. Ezzel az erővel azonban vigyázni kell. Mert, amikor szinte mindent meg lehet nyerni vele, rászedhetősége következtében mindent el is lehet veszíteni vele. Ez a tömeg tud méltósággal demonstrálni, amíg együtt van, de engedelmesen süvegel meg kommunistát, kozmopolitát, amint szétszórt. Jönnék a liberális komiszárok és egreciroztatók. Elveszik tőle a vagyonát és sarokbani puszogásra kényszerítik.

A morgolódás ideje lejárt

Nem lehet egyik nap könnyezve fohászkodni, a másikon pedig eltűnni a „jó értelemben vett kozmopoliták” becsmerléseit.

Nem lehet nem a végére járni a dolgoknak, önállatásba menekülni, nem lehet nem tudni, hogy ki volt és mit tett ittadunk tárgya.

Nem lehet másokra bízni sorsunkat. A morgolódás ideje lejárt.

Ennek az erőnek szervezeten és akaratként kell megjelennie a közéletben. Ez a nemzeti és keresztény erő most jó helyzetben van, mert tartanak tőle. Megszépezték a fiúk, amikor a kint vagy bent keresztet viselők végigvonultak a Belvároson. De a vezély is ott menetelt a sorokban: az újabb hiszekegyesség. Az, hogy a paktumosok kisajátítják a felbuzdulást és átalakítják az energiát.

Nem szabad azt hinni, hogy egy alkalmi megjelenés elégséges. A hatalomból kiejtett, megnyűzött, statisztaszerepre kárhoztatott nemzeti, keresztény középosztálynak követelnie kell. Espedig mindkét féltől ugyanazt: ne tessék bujóskaizni.

Most újra van egy lehetőség a rendszerváltásra. Nem olyan jó, mint amit Antall József révén elmulasztottunk, de még mindig esély. Hiszen Kis János minden magabiztossága és győzelem-bizonyossága ellenére viszont-paktum ajánlata azt is tanúsítja, hogy fél. Félnék. Voltaképpen kicsúszott a talaj a lábuk alól, csak ez még nem nyilvánvaló, mert sajtójuk segítségével le tudják tagadni.

Az MSZP megerősödése, hiába, hogy egyalombéliek, kicsit kínos nekik. A velük együtt járásból kiolvassa a nép, hogy minden szavuk hazugság volt, csak a hatalom kell nekik.

A megszeppent magabiztos

Ha még mindig ilyen keresztény könyörűsű ez az ország, akkor hogyan fogják szálláscsináló programjukat megvalósítani? Látni kell, hogy Kis János most azért adja a magabiztos, mert megszeppent.

A világhelyzet alakulásának egyik-másik mozzanata is kedvezőtlen számukra. Eddigi szponzorai, most komoly gondokkal küszködnek. Már az sem bizonyos, hogy kívánják az ő hatalomra kerülésüket. Mert mi van, ha a nép fellázad ellenük? És légi úton kell kimenteni őket? És hová? Láthatólag arra már rábeszéltek őket, hogy egy kicsit magyarítsanak Kuncze Gábor bajszával. Visszavonták a Beszélős kemény mag egy-két emberét az első vonalból. De mi

lesz akkor, ha megjön a parancs: nem szabad hatalomra, kormányra kerülni?

Nos itt van az ajánlatban az illetékes helyre besorozott zabszem: erre az esetre is a második paktum a menedék. Már most elkötelezni a nemzeti oldal vezető erejét, hogy győzelme esetén is kössön újabb alkat, és ha úgy adódik, ne a nemzeti tábor többi részével, főleg ne a szélsőségesnek kiküldöttakkal kössön koalíciós egyezséget, hanem csinálja meg azt a nagykoalíciót, s most már az MSZP-t is bevonva, amit 1990-ben nem csinált meg.

A második tény az a kényszerképzet, amely csak azt bizonyítja, hogy János fél Péterről. Idézzük:

Ostromról álmodik a szmolnijista

„Az egyik azt mondja, nincs rá bizonyíték, hogy összeesküvés készülne a választások megfúszására. Ez igaz, feleli a másik, de nem is arról van szó, mintha készen volna a puccs forgatókönyve. Hanem arról, hogy egy olyan hatalmi csoportosulás, mely eddig sem riadt vissza kisebb-nagyobb alkotmányértékek halmazától, s amely magát a nemzettel, ellenfeleivel a nemzet ellenségeivel azonosítja, könnyen elsodródhat a legnagyobb alkotmányértéktől. Viszontválasz: az esedékes választásokat csak erőszak bevetésével lehetne megfúszítani. Ehhez vakon engedelmeskedő rendőrségre, hadseregre és közigazgatásra vol-

olyan ember kezében a legerősebb erőszakszerv — csak remélhetjük, hogy Kónya semmit nem ront vagy árul el —, akitől csak valóban félnék. Mert nem látunk bele. Eddig még nem találta meg az utat hozzá.

A gazdaságot, a pénzügyet, a kultúrát és az oktatást szilárdan a kezükben tartják. Ők a privatizáció nyertesei, Surányi menesztése semmi változást nem hozott a pénzügyi politikában, a keresztény középosztálynak nincs pénze kultúrára, tehát csak a nagy tőkéjű vállalkozások maradnak fenn, s máig sincs meg a Nemzeti Alaptanterv. Ellenben a BM zártan működik, a különböző botrányokat elszigetelik, a szervezet nem inog meg belé, kiépült a saját besúgó hálózat és ki tudja, az eddig csak az SZDSZ-t támogató titkosszolgálatok nem paktáltak-e le az ő hátuk mögött.

Mindezek csak kérdések. Nem jelenik az, hogy mi, a népi-nemzeti radikális felétél nélkül bízunk, bizhatunk Boross Péterben. Ez csak azt jelenti, hogy ők félnék tőle. Ez pedig új fejlemény, mert 1945 óta ennek a politikai körnek nem volt félnivalója s mindig az egzisztenciális biztonság és az államhatalom nyilvános vagy titkos védelme alatt szöhetett politikai terveit és képezte ki a következő időszak hivatásos forradalmárait.

Az, amit Kis János tesz a fentebb idézett mondatokban, nem más mint felje-

vagy négy hónapra sem akarja elveszíteni az uralmat fölötté. Fölöttünk.

A választási eredmény Magyarországon ma még csak töredék rész erejéig függ a pártok kampányának hatásaitól. A döntő elem a kormányra mondott igen vagy nem. Akárhány párt indul is harcra, a nagy többség számára csak két választás adódik: „ezek”, vagy „azok”.

Az ezek, a nemzeti, keresztény oldal nehéz helyzetben van, mert az előző, Kádár utáni reformkommunista kormány gazdasági és pénzügyi politikáját folytatta, amelynek a nemzeti jóvedelem csökkenése, a termelés hanyatlása lett a következménye. A Világbank egyre keményebb feltételeket diktált. Ennek csak az adórés fokozásával, a nagyközönség terhelésével tudott megfelelni. Hogy aztán mekkora része volt ennek a Fővám téri (volt Dimitrov tér) — ott van a régi nevén Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem, ahol a marxista—reformkommunista közgazdászokat kiképeztek — gazdaságpolitikának a magyarságra erőltetésében az SZDSZ-nek és az MSZP-nek, azt nem lehet pontosan megállapítani. Tény, hogy a pénzügyi vezetés, mind a Nemzeti Bankban, mind a Pénzügyminisztérium belső szervezetében, két évvel a rendszerváltozás után még érintetlen volt, és még Surányi menesztése sem hozott érdemi változást. Beszélük, hogy Surányinak többek közt azért is kellett mennie, mert az egyik esedékes Valutaalap-tárgyaláskor Washingtonban, akkor, amikor Antall vezette a küldöttséget, titokban különtárgyalásokat folytatott és afelől biztosította az illetékeseket, hogy Magyarország soha nem kér fizetési könnyítést a hitelekre.

Tény az, hogy a nyolcvanas évek elején életbe léptetett pénzügyi rendszer: hitelek vesztünk fel, abból kifizetjük a kamatokat, s mert kifizettük a kamatokat, jök vagyunk újabb hitelekre, amelyekből szintén törlesztünk — a rendszerváltozástól öt évvel ezelőtt.

Tehát nem volt, nem is lehetett rendszerváltozás. Az egész csak arra volt jó, hogy a nép megudálja azokat, akikhez ez a gyors romlás kötődik. Mert a sajtó jóvoltából, amely a paktum következtében az SZDSZ és az MSZP kezén maradt, a nép a romlást a nemzeti kormányhoz köti. Ezt nem volt nehéz megállapítani. Amit e sorok írója 1992 augusztusában mondott, annak a lényege ez volt.

Legyen magyar utókor

Most rosszabb a helyzet, mert a termékek végtelen kisre zsugorodott és a lélekrombolás is kifejeződött. Ez elment az ember, aki mindezt nemcsak hogy világosan látta, hanem aki ezen tragikus feltételekkel is vállalta a kormányzást, és nemcsak hogy még halvány kísérletet sem tett a kiigazításra vagy a változtatásra, hanem mindezt elhallgatta a nép előtt, sőt azok ellen fordult, akik ezt számonkérték.

S most itt van a színen Kis János — and Company —, aki látja és tudja, hogy most adva van egy pillanat a gyökeres változtatásokra: aki tudja, hogy a választásokat a nemzeti oldal, függetlenül attól, hogy hány részre van tagolódva, csak akkor nyerheti meg, ha központi ereje, amelyik kormányon van, a saját maga gyökeres forradalásával megszerzi az egész oldal hiteleit.

Mit tesz tehát? Két dolgot: fenyeget és cukrot kínál. Azt, akinek van lehetősége, hatalma cselekedni, megfenyegeti, azoknak pedig, akik támogathatnak ebben a cselekvésben, cukrot kínál. Mind a fenyegetések elől való meghátrálás, mind a repaktum elfogadása bűn, amelyet az utókor még súlyosabban fog minősíteni.

Ez az írás természetesen nem vitacikk, hanem azért született, amiért a Magyar Út és a MIEP is, amelyeknek a nevében íródott: azért, hogy legyen magyar utókor.

A miniszterelnököt utolsó útjára elkísérő gyászmenet útban a Kossuth térről a temetőbe

MTI-FOTÓ: KERESKEZ TÁMAS

na szükség. Ám az államapparátus csak immel-ámmal teljesítendő a parancsokat, és ezért a puccskíséret rövid idő alatt összeomolna.”

Nehéz abbahagyni az idézést. Előttünk ugyanis vagy egy lélektani látlelet fekszik, vagy pedig ez a szerző tud valamit nagy-nagy titkot. Ime, így gondolkozik egy liberális filozófus budai magányában, aki azelőtt élete céljának a Lenin és Trockij szerinti hivatásos forradalmárságot látta, aki olyannyiszor álmolta vissza magát a Szmolnij palotába, ahol példaképei a forradalom véres cseleit tervezték, hogy most, amikor „Rendszerváltástól kormányváltásig” címen egy hőtt-békes társadalomban paktumajánlatot tesz, nem tudja megállni, hogy ki ne fecsege: voltaképpen egy nagy-nagy ostromról álmodik, s vörös katonák szeretne az Állami Vagyonigénynökség elé vonulni. Kézbenni a dolgokat, és közben filozófiai értekezést írni az emberi jogokról. Ha magyarul, hát magyarul.

Csak hogy mindennek ellentmond a tény: Kis János épelméjű. Nézzük hát, hogy mit tud, mit tudhat?

Tudhatja, sőt tudja is, hogy Boross Péter jó belfügyminiszter volt és összerántotta maga alatt a miniszteriumot. Sajnos azon az áron, hogy sok Szmolnij-szágú kommunistát hagyott meg a helyén, de akkor is: 1945 óta most először van

lentés. A mostan megválasztott magyar miniszterelnök fel van jelentve bizonyos nemzetközi fórumok előtt. Kis János arra céloz, hogy puccsra készül. Persze ügyes fiú ő, nem mondja ki nyíltan, másokra, jelentéktelenekre hivatkozik és nem is a puccs a fontos, hanem az ember: Kis ezekkel a célzásokkal azt üzeni — kifelé és befelé —, hogy Borossban benne van egy nacionalista puccs lehetősége. Minden mozdulatát ellenőrizni kell tehát. Ha csak egyetlen egy apró mozdulatot is tesz a népi radikálisok felé, akkor már a puccsot készíti elő.

A politikai szalonképességet odaitélt zsűri elnöke mindeddig Kisék táborából került ki. A mindenkori magyar miniszterelnöknek szüksége van arra, hogy szalonképese legyen. Kis János tehát most, ezzel az egyébként érthetetlen puccszással megfenyegeti Boross Pétert, hogyha netán közeledne felénk, akkor nem kap klubtagot. Zsöllyét bérelhet Kerényinél, páholyt nem.

Ezek vagy azok

Ez sötét dolog. Espedig nem azért, mert ellenünk — MIEP-ek ellen — irányul, hanem azért, mert a magyar érdek, a nemzeti érdek érvényesülésének akar az útjába állni. Nem három vagy négy hónapra akarja kipányvázni a magyar miniszterelnököt, hanem három